

Vui Buồn Hội Phụ Huynh...

Vào những ngày đầu năm 1997, khi quyết định cho con trai gia nhập Liên Đoàn Hướng Đạo Trường Sơn cũng là lúc đời sống trong gia đình chúng tôi có phần bận rộn hơn; bận rộn đây có nghĩa là chỗ con ra sân sinh hoạt mỗi sáng Thứ Bảy và ở lại sinh hoạt với con thay vì tận dụng thời giờ rảnh rỗi để đi shopping. Ô, có lý nhỉ?

Và cũng từ đó, buổi sáng Thứ Bảy nào cũng vậy, tại công viên Gillespie, tôi để ý thấy rằng các phụ huynh đứng rải rác mỗi người một nơi chờ con sinh hoạt. Tôi cảm thấy hình như phụ huynh này đang chờ phụ huynh kia nói lên một câu gì để mở đầu câu chuyện nhưng từ 9 giờ 30 sáng đến 12 giờ 30 trưa ai nấy “vẫn riêng một góc trời!” Anh Liên Đoàn Trưởng lúc ấy là Trưởng Nguyễn Đoàn cũng nhận ra điều đó và đã tìm cách cổ động, khuyến khích cha mẹ các em HDS thành lập một hội phụ huynh trước là yểm trợ các trưởng sau là tạo nên một bầu không khí vui vẻ tương thân tương ái giữa các phụ huynh. Nhưng vì vấn đề sinh kế Hội Phụ Huynh Trường Sơn lúc đó không tồn tại được lâu, chỉ vài tháng cho đến một năm là hội đành phải ngưng làm việc.

Tôi còn nhớ lần đầu tham dự trại Liên Kết (Liên Kết III), phụ huynh nhìn quanh vồn vện chỉ có gia đình tôi và gia đình anh chị Mỹ và Mỹ Vân. Cảm giác của ngày xa xưa ấy thật khó quên. Chúng tôi vừa lo cơm cho các em Ấu (và dĩ nhiên chị Mỹ Vân là đầu bếp và tôi là “thợ vịn”) vừa nhìn

sang nhóm phụ huynh của liên đoàn bạn đang sinh hoạt thật là vui nhộn mà lòng cảm thấy nao nao. Trưởng Đoàn vội vàng nói: “Từ từ rồi mình sẽ cũng đông và vui như vậy đó! Đứng có lo, đừng có lo”

Thế rồi vào một ngày nắng ấm năm 1997, Hội Phụ Huynh một lần nữa trở lại với gia đình Trường Sơn. Trưởng Đoàn đã thuyết phục được anh Lê Văn Quang làm đầu

tàu. Mặc dù nhà ở tận Riverside (cách quận Cam tới 45 phút) anh Quang đã nhận lời tạm thời giữ chức vụ hội trưởng với điều kiện mọi người hợp tác cùng làm việc với nhau. Kể từ đấy, Hội Phụ Huynh ngày càng lớn mạnh nhờ những tấm lòng hăng say, trước hết vì con em và sau đó vì ham vui! Sự hăng say của mọi người càng tạo thêm thâm tình và gắn bó được thể hiện rõ nét qua những lần sinh hoạt chung với nhau tại các trại Liên Kết, Liên Đoàn, Kết Thân hoặc những lần Hội Ngộ.

Tôi không bao giờ quên được những buổi thi đua nấu ăn tại trại Liên Kết hoặc trại Liên Đoàn khi

các em trở tài nấu các món ăn thật ngon trong tinh thần anh chị lớn lo cho các em nhỏ, người rửa rau, kẻ thái thịt trong lúc các trưởng và phụ huynh đứng quanh cổ võ thật là vui nhộn. Những buổi thi đua nấu ăn giữa các phụ huynh của các liên đoàn cũng không kém phần hấp dẫn và cũng đã mang lại cho phụ huynh những kỷ ức của những ngày thơ ấu, hồn nhiên xa xưa ấy.

Rồi những ngày Hội Xuân

của Liên Đoàn, gia đình Trường Sơn lại có dịp làm việc với nhau để chuẩn bị những tiết mục cho ngày Tết như tập tục gói bánh chưng, bánh tét, nghi lễ cúng tổ tiên, múa lân, đốt pháo, và những gian hàng như bầu cua cá cộp hoặc xem quẻ đầu năm. Điều đặc biệt là những chiếc bánh chưng và bánh tét do tự tay các em gói mang đến cho ngày Hội Xuân Trường Sơn nhiều ý nghĩa hơn. Sau đó không thể thiếu được trong những ngày Hội Xuân của gia đình Trường Sơn là những màn văn nghệ đặc sắc do các em trình diễn và dĩ nhiên mục li xì cho các em.

Trại Kết Thân là những ngày

trại không có tiếng còi tập họp, không có trò chơi lớn, không có đồng phục hướng đạo. Đây là những ngày trại “thoải mái” – chúng tôi thường hay đùa với nhau như thế – thoải mái bởi vì các trưởng không phải lo lắng về chương trình sinh hoạt cho các em và các em cũng không phải lo thi đua trong các trò chơi với các bạn hoặc nấu cơm, rửa chén. Trại Kết Thân là một weekend dành riêng cho gia đình trưởng và phụ huynh để chúng ta có cơ hội ngồi lại với nhau hàn huyên tâm sự “kết thân”, chia sẻ với nhau những vui buồn. Và những đêm lửa trại thật ấm cúng, vui nhộn, thấm thía tình người mà tôi chắc rằng khó có thể tìm được trong đời sống vội vã hằng ngày của chúng ta.

Hội Ngộ cũng là một trong những sinh hoạt của hội phụ huynh. Tôi còn nhớ thời gian chuẩn bị cho ngày Hội Ngộ là từ hai đến ba tháng vì ngoài việc tập dượt văn nghệ và lo ẩm thực, các trưởng và phụ huynh còn phải lo những công việc như vẽ “phông” cho sân khấu hoặc chuẩn bị cho hậu trường sân khấu. Đạo diễn của chúng tôi là chị Anh-Đào mà

chúng tôi thường gọi là “bà bầu” là người rất nhiệt tình và chính nhờ sự nhiệt tình đó mà Trường Sơn đã có những màn văn nghệ thật ngoạn mục và đượm tình quê hương khó quên như: “Em Vẫn Mơ Một Ngày Về”, “Khi Người Lính Trẻ Trở Về Quê Hương”, “Đưa Em Qua Cánh Đồng Vàng” và nhất là “Vượt Biên.”

Còn nói về những buổi gây quỹ để hỗ trợ cho các ngành có phương tiện sinh hoạt và đi cắm trại thì lúc nào cũng là những chuẩn bị, lo âu, hồi hộp không biết kết quả như thế nào. Tuy nhiên tinh thần hăng say và làm việc trong sự cảm thông và tình liên đới hướng đạo đã là động lực để chúng tôi vượt qua tất cả những khó khăn.

Ngày vui qua mau Vào trung tuần tháng Tư năm 2004, Ban Chấp Hành Hội Phụ Huynh “thật sự” mãn nhiệm kỳ. Nhìn lại quá trình 8 năm sinh hoạt, tránh sao khỏi có những mâu thuẫn, khác

biệt khi sinh hoạt và làm việc với nhau nhưng không vì thế mà các anh chị phụ huynh chúng tôi một lần chùn bước. Dù gần hay xa, dù quây quần với nhau lâu hay mau, chúng ta đã có những ngày thật vui và những ngày sắp tới đây nhất định sẽ còn vui hơn nữa vì quanh đây vẫn còn những khuôn mặt hồn nhiên của các con em chúng ta. Trường Sơn sẽ mãi mãi vững mạnh nếu phụ huynh vẫn mãi mãi bên cạnh các trưởng để dẫn thân hơn nữa cho phong trào phải không các anh chị phụ huynh?

Vang vọng đâu đây: “Nào mời anh lên tàu lửa chúng mình đi ...”

Đ.K.H.G

